

2019. április 21. – Húsvétvasárnap – Lk 24,13-35 – Akinek megnyílik a szeme, felismeri Jézust

Az elkeseredett, csalódott emmauszi tanítványok nem ismerték fel Jézust, mert szemük el volt takarva, szemüket valami lefogta, látásuk megzavarodott (a különböző fordítások szerint).

Az emberi látást sok minden zavarhatja: fáradtság, feszültség, düh, nagy élmény, közömbösség, fájdalom, betegség. Mindezek nemcsak a fizikai, hanem a lelki látást is befolyásolják. Mély bánatuk lehetett az emmauszi tanítványoknak, hogy nem ismertek rá Jézusra. Sokáig eltarthat, míg valaki világosan ráésszél az élő Jézus közelségére.

Jézus módszere most is kiváló, kérdezi a bánatos szívű tanítványokat, gondjaik, szomorúságuk iránt érdeklődik. Nem zavarja, hogy nem ismerték fel. Nem fed fel magát, megvárja, míg megnyílik a szemük.

Aki szívének bánatát kiöntheti valakinek, megkönnyebbül, teher esik le róla. Jézus célzott kérdésekkel mondatja ki velük lelki bánatukat. Ők a hit és a csalódás, a reménykedés és a kétség szálaiból szövik egybe beszámolójukat. Beszélgető útitárs lesz Jézus.

Egy alkalommal lelkigyakorlatot tartottunk a Börzsöny-hegységben. Az volt a feladat, hogy őszinte beszélgetést folytassunk egymással. Túrázás közben tettük ezt, nagy lelki haszonnal.

Jézus nem sajnálni, nem vigasztalni kezdi Emmauszba gyalogló tanítványait, hanem tanítani.

Az értelmi tisztázás fontos ahhoz, hogy lelki szemeink megnyíljanak. Ha valaki úgy tud tanítani, hogy lángol a szívünk, az életre szóló élmény lesz. Istennek hála, hogy sokszor hallhattam ilyen tanításokat, iskolában, kisközösségben, lelkigyakorlaton, templomokban.

Tapasztaltam olyat is, hogy valaki nagyon meg akarta győzni hallgatóságát, mindent, bevetett, de inkább szálnalmas volt, mint lelkesítő.

Jézus hiteles, Lélekkel eltelt tanító volt, ezért tudott hatni (leginkább) a tanítványaira. Minősítést is használt az emmauszi tanítványokra: balgák és rest szívűek. De ők nem sértődtek meg, hanem lelkesen befogadták szavait.

Emmauszba érkezve marasztalták Jézust. Még nem ismerték fel, de a társaságára vágytak. Ez a Jézus-követés fontos része: Vágyom-e a vele való közösségre? Szívesen befogadom-e őt az életembe, a szívembe?

Asztalhoz telepedve, étkezés közben lehull szemükről a hályog, ráésszélnek a nagyszerű valóságra, a feltámadott, élő Úr van velük. Pedig nem történt semmi különös, csak a kenyeret szegte meg, és nyújtotta nekik. Ekkor érthetővé vált előttük: Jézus szavainak és egyéniségének hatása alá kerültek a 11 kilométeres gyaloglás alatt.

Jézus megvalósította, amit a lélektannal foglalkozók ma állítanak: nem vezetői, hanem kísérői vagyunk a ráknkbízottaknak. Ez azt jelenti, nem mi mondjuk meg, kinek merre kell mennie, hogyan kell gondolkodnia, élnie, hanem kísérjük akkor is, ha nem értünk vele egyet. Rendelkezésére állunk, bármikor számíthat ránk, mellette állunk, bátorítjuk, erősítjük, vigasztaljuk.

Az emmauszi tanítványok a nagy örömhírral visszatértek tanítványtársaikhoz. Meg kellett osztaniuk boldogságukat, örömhírüket. Együtt örvendeztek annak, hogy a jézusi életmű nem halt meg a keresztfán, hanem folytatódik most már az ő életükön keresztül.

Ma is így formálódik Jézus legnagyobb műve, az Isten Országa. Akiket megragadott a vele való találkozás, akiknek lánggra gyújtotta szívét a tanítása, akik megérezték a keresztény közösség erejét, akiknek megváltoztatta az életét, ők hitelesen tanúskodnak róla és életművéről.

Húsvét üzenete ez: az élő Jézussal lehet találkozni. És ez a találkozás életre szóló, eredményes és boldogító.

Vincze József, Pér